

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobců: **a) Mgr. J. O., b) M. O.**, oba zastoupeni JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D., advokátem se sídlem Slavíkova 23, Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: Ing. M. K, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 24. 1. 2018, č. j. 45 A 69/2015 – 59,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši **6 365 Kč** k rukám jejich zástupce JUDr. Ondřeje Tošnera, Ph.D., advokáta, do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 25. 9. 2015, č. j. 135325/2015/KUSK, žalovaný zamítl odvolání žalobců a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu ve Velvarech (dále jen „stavební úřad“) ze dne 23. 4. 2012, č. j. 2336/11výst/B (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Uvedeným rozhodnutím stavební úřad dodatečně povolil osobě zúčastněné na řízení (stavebníku) stavbu rodinného domu, včetně stavby čistírny odpadních vod s jímkou na vyčištěné vody, přívodního kabelového vedení mezi elektrorozvaděčem a rodinným domem, terénních úprav a zpevněných ploch (dále jen „stavba“) na pozemku p. č. X v katastrálním území V. B.

II.

[2] Žalobci podali proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 24. 1. 2018, č. j. 45 A 69/2015 - 59, zrušil žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[3] V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že se žalovaný neřídil právním názorem vysloveným v rozsudku ze dne 23. 6. 2015, č. j. 46 A 56/2013 - 46, a to co do hodnocení souladu stavby s územněplánovací dokumentací a co do nezbytnosti vynětí pozemku p. č. X, na němž byla stavba povolena, z ochrany zemědělského půdního fondu (dále jen „ZPF“). Argumentaci krajského soudu uvedenou v citovaném rozsudku si žalovaný neosvojil a v napadeném rozhodnutí dospěl k totožným závěrům jako v rozhodnutí předchozím; tedy že stavba není v rozporu s územněplánovací dokumentací a souhlas orgánu ochrany ZPF s vynětím předmětného pozemku ze ZPF nebylo třeba. K tomu žalovaný uvedl, že je zřejmé, že krajský soud ne zcela správně chápe disciplínu územního plánování, některé jeho závěry označil za absurdní a uzavřel, že rozhodl odchylně od rozsudku ze dne 23. 6. 2015, č. j. 46 A 56/2013 - 46, jelikož se s ním neztotožňuje. Tento postup žalovaného je však v rozporu s § 78 odst. 5 s. ř. s., podle něhož je žalovaný právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, vázán. Rozhodnutí žalovaného je tak stíženo vadou spočívající v porušení § 78 odst. 5 s. ř. s., která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

[4] Krajský soud dále uvedl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalovaný se nevypořádal se zcela konkrétní odvolací námitkou týkající se umístění stavby, tedy že stavba nestojí v souvislé zástavbě (tzn. při jižní hraně pozemků osoby zúčastněné na řízení), nýbrž na té části pozemku, kde jsou u všech ostatních domů v M. B. zahrady. Žalovaný se rovněž zcela nedostatečně vypořádal s odvolací námitkou žalobců, že připojení stavby na komunikaci je v rozporu s přílohou č. 3 body 2 a 3 vyhlášky č. 23/2008 Sb., o technických podmínkách požární ochrany staveb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „požární vyhláška“), konkrétně že přístupová cesta nesplňuje minimální požadavky požární vyhlášky na šířku a na existenci plochy umožňující otáčení vozidla.

[5] Krajský soud se neztotožnil s žalobními námitkami, že v řízení o dodatečném povolení stavby nelze použít § 101 správního řádu, že podmínky dodatečného povolení stavby neodpovídají skutečnému provedení stavby, a to pokud jde o vzdálenost stavby od pozemku žalobců. Neshledal důvodnými ani žalobní námitky, které se týkaly formulace výroku prvostupňového rozhodnutí, neurčitosti tohoto rozhodnutí ve vztahu k odkazované projektové dokumentaci a kanalizační přípojky od domu k domácí čistírně odpadních vod.

III.

[6] Proti tomuto rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[7] Stěžovatel namítal, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, že stavba není v souladu s územním plánem města Velvary (dále jen „územní plán“), protože se nenachází v zastavěném území lokality M. B. Rovněž tak nesprávně posoudil i navazující právní otázku vynětí půdy ze ZPF. Stěžovatel rozsáhle polemizoval se závěry krajského soudu vyslovenými již v rozsudku ze dne 23. 6. 2015, č. j. 46 A 56/2013 - 46. Podle jeho názoru se předmětný pozemek nachází v zastavěném území a tudíž je stavba v souladu s územním plánem. Ze stejného důvodu bylo po právu uplatněno ustanovení § 9 odst. 2 písm. a) bod 5 zákona č. 334/1992, o ochraně zemědělského půdního fondu, ve znění účinném do 31. 3. 2015 (dále jen „zákon o ochraně ZPF“), podle kterého není třeba souhlasu orgánu ochrany ZPF, má-li být ze ZPF odňata půda na pozemcích, které jsou určeny pro stavby pro bydlení v zastavěném území.

[8] Stěžovatel dále uvedl, že požárně bezpečnostní řešení stavby je dostačující a řádně stavebníkem doložené. Jestliže žalobci namítali, že nebyla dodržena příloha č. 3 (bod 2 a 3) požární vyhlášky, pak příloha č. 3 není pro rodinné domy závazná a i pokud by byla, pak námitky ve věci nedodržení parametrů přístupu na pozemek z hlediska požární ochrany jsou obecné,

pokračování

bez konkrétních a doložených údajů. Autorizovaná osoba disponuje oprávněním v daném oboru, který se zabývá bezpečností staveb z pohledu vzniku možných požárů a zvažuje s ohledem na poměry stavby a její okolí možnost potřebných opatření, přičemž u dané stavby neshledala překážky, které by eliminovaly nebo dokonce znemožňovaly případný hasičský zákrok z důvodu nedostatečného připojení stavby na pozemní komunikaci.

[9] Stěžovatel dále uvedl, že stavba je umístěna od komunikace p. č. X ve větší vzdálenosti než např. stavby žalobců a sousedí se zahradou za jejich domem. Osada M. B. je zastavěná několika domy a umístění staveb není v této oblasti přísně strukturované, domy jsou umístěny historicky a nahodile v rozptýlené zástavbě podél komunikace p. č. X, ale není tomu tak u všech staveb, např. stavby na pozemku p. č. X jsou umístěné vzhledem k této komunikaci ve vzdálenosti zcela srovnatelné se stavbou rodinného domu osoby zúčastněné. Toto řešení neodporuje územnímu plánu, který nestanovuje žádný závazný regulativ pro dodržení linie umístění stávajících domů v tomto území venkova M. B. Stavba proto svým umístěním nenarušuje charakter venkovského obytného území a vyhovuje požadavkům uvedeným v čl. 65 územního plánu.

[10] Stěžovatel i nadále zastává názor, že odvolání žalobců není důvodné a považuje záměr rodinného domu za splňující kritéria uvedená v § 129 odst. 3 písm. a) až c) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů.

[11] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[12] Žalobci ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedli, že závěr krajského soudu o nezákonnosti žalovaného rozhodnutí považují za správný. Stěžovatel ani po vrácení věci neodstranil krajským soudem vytčené vady prvostupňového i odvolacího rozhodnutí. Ačkoliv mu bylo soudem přímo vyloženo, že za daného stavu nelze stavbu dodatečně povolit, i přesto dodatečné povolení stavby opět potvrdil. Stěžovatel se v řízení neřídil závazným právním názorem vysloveným krajským soudem ve zrušujícím rozsudku, což je samo o sobě důvodem pro zrušení žalovaného rozhodnutí a nové projednání věci. V kasační stížnosti nelze doplňovat absentující odůvodnění žalovaného rozhodnutí, tedy k argumentaci polemizující s odvolacími důvody nelze nyní přihlížet. Jestliže se stěžovatel neřídil závazným právním názorem krajského soudu vysloveným v předchozím zrušujícím rozsudku, nelze toto nyní zhojit argumentací uvedenou v kasační stížnosti. Dále žalobci polemizovali s tvrzením stěžovatele, že stavba je v souladu s územním plánem. Podle jejich názoru k tomu, aby mohla být na předmětném pozemku stavba provedena, musel by být pozemek nejprve vyňat ze ZPF. Vzhledem k tomu, že k vynětí pozemku ze ZPF nedošlo, stavba není v souladu s územním plánem. V ostatním žalobci odkázali na podanou žalobu a na svá další v řízení učiněná podání. Vzhledem k výše uvedenému žalobci navrhlí, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[13] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] V daném případě jde o specifickou situaci, kdy krajský soud přezkoumával rozhodnutí stěžovatele, které bylo vydáno poté, co bylo jeho předchozí rozhodnutí o téže věci krajským soudem zrušeno rozsudkem ze dne 23. 6. 2015, č. j. 46 A 56/2013 - 46. Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. platí, že „[p]rávním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.“ Vázanost soudem vysloveným názorem pak plyne rovněž ze samotného kasačního principu, ovládajícího jak řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, tak řízení o kasační stížnosti.

[16] Z judikatury vyplývá, že nerespektování závazného právního názoru vysloveného správním soudem ve zrušujícím rozsudku má za následek „zrušení nového rozhodnutí správního úřadu pro nezákonnost bez dalšího“ (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 5. 1998, sp. zn. 7 A 56/1997, publikovaný v SJS pod č. 477/1999, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002 - 25, publ. pod č. 73/2004 Sb. NSS).

[17] Závaznost kasačního rozhodnutí soudu nicméně není bezvýjimečná. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře připouští, že správní orgán je oprávněn odchýlit se od zrušujícího rozsudku v téže věci ve výjimečných případech. V rozsudku ze dne 23. 9. 2004, č. j. 5 A 110/2002 - 25, publ. pod č. 442/2005 Sb. NSS, soud zdůraznil, že „[p]rávní názor soudu nelze ponižovat na pouhou ‚námitku‘ [...], o níž by správnímu orgánu bylo v dalším řízení umožněno uvážit, tj. kterou by žalovaný mohl i odmítnout, ale je třeba na něj nahlížet jako na pravidlo, jež je určujícím pro další kroky správního orgánu i pro úvahy, o něž bude správní orgán opírat závěrečné hodnocení zjištěných skutkových okolností. Prolomení povinnosti správního orgánu být vázán právním názorem soudu přichází v úvahu výjimečně, a to pouze tehdy, pokud v průběhu dalšího správního řízení po zrušení rozhodnutí správního orgánu byla učiněna nová skutková zjištění nebo pokud došlo ke změně právní úpravy, podle níž má být věc posuzována“ (obdobně např. rozsudek ze dne 18. 6. 2004, č. j. 2 Ads 16/2003 - 56, publ. pod č. 352/2004 Sb. NSS). Taktéž připustil, aby se správní orgán závazným právním názorem neřídil, pokud byl tento právní názor v mezidobí (ke dni nového rozhodování žalovaného správního orgánu) překonán judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 31/2016 - 36).

[18] Shora citovanou judikaturu lze shrnout tak, že § 78 odst. 5 s. ř. s. zavazuje správní orgán respektovat v dalším řízení závazný právní názor soudu, pokud nepůjde o některou z výslovně stanovených výjimek. Správní orgán má možnost proti takovému rozsudku krajského soudu podat kasační stížnost za tím účelem, aby Nejvyšší správní soud takový právní názor popřel či korigoval. Pokud tak neučiní a zároveň se závazným právním názorem neřídí, není důvod pro posuzování žalobních námitek týkajících se otázky, která již byla krajským soudem řešena, protože nerespektování právního názoru soudu je dostačujícím důvodem pro zrušení napadeného správního rozhodnutí. I pokud se jimi krajský soud zabývá, není důvodu, aby se Nejvyšší správní soud zabýval stížními námitkami proti nim. Podstatné je, že správní orgán nerespektoval závazný právní názor vyjádřený již v prvním zrušujícím rozsudku (viz shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2016, č. j. 7 Afs 333/2015 - 47).

[19] Pro posouzení této věci je tedy zejména podstatné, zda otázky, které požaduje stěžovatel přezkoumat, byly nebo nebyly řešeny prvním rozsudkem krajského soudu, proti němuž stěžovatel nepodal kasační stížnost.

[20] Pokud jde o otázku souladu stavby s územním plánem, pak k ní krajský soud v prvním rozsudku uvedl: „Spornou otázkou mezi účastníky je, zda se stavební parcela nachází na území zastavitelném a zastavěném. Podle čl. 65 územního plánu je lokalita M. B. zastavitelným územím. Tímto článkem je tak vymezen obecný charakter dané lokality, což však ještě neznamená, že každý pozemek v této lokalitě má charakter zastavitelného území. Podle čl. 26 odst. 2 územního plánu jsou nezastavitelné rovněž plochy ZPF. Není přitom pravdou, jak uvádí správní orgány obou stupňů, že tento článek nelze na předmětný pozemek

pokračování

vztáhnout. Podle čl. 10 mohou mít povahu nezastavitelných území i části území zastavitelného, je-li podmínka nezastavitelnosti výslovně stanovena. Pro předmětnou parcelu je tato podmínka stanovena právě v čl. 26 odst. 2, který ji stanoví pro všechny pozemky náležející do ZPF. Aby tedy mohla být na předmětném pozemku stavba provedena, musel by být pozemek nejprve vyňat ze ZPF. Vzhledem k tomu, že k vynětí předmětného pozemku ze ZPF nedošlo (viz dále posouzení námitky č. 3), soud uzavírá, že stavba není v souladu s územním plánem. Důvodná je i námitka spočívající v nesouladu stavby s vymezením dané lokality jako „Stabilizovaného území“, kde se podle čl. 35 odst. 2 nebude dosavadní charakter tohoto území měnit. Žalobci vznesli v podaném odvolání námitku spočívající v argumentaci, že stavba mění nepřijatelně charakter dané lokality, a je tak v rozporu s výše zmíněnými ustanoveními územního plánu. Žalovaný sice ve svém rozhodnutí tuto argumentaci uvádí při sumarizaci odvolání žalobců, ale sám na ni nikterak nereaguje. Soud tak konstatuje, že napadené rozhodnutí je v tomto ohledu nepřezkoumatelné pro nedostatečné odůvodnění.“ Z citovaných pasáží je zcela zřejmé, že krajský soud dospěl k závěru, že stavba není v souladu s územním plánem. Jde nepochybně o závazný právní názor krajského soudu, který byl vyjádřen jasně a srozumitelně.

[21] Pokud jde o související otázku absence souhlasného stanoviska orgánu ochrany ZPF s odnětím půdy ze ZPF, pak k ní krajský soud v prvním rozsudku uvedl, že „Podle ustanovení § 9 odst. 1 ZOZPF k odnětí zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu pro nezemědělské účely je třeba souhlasu orgánu ochrany zemědělského půdního fondu. Záměr, který vyžaduje odnětí zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu, nelze povolit podle zvláštních právních předpisů bez tohoto souhlasu, s výjimkou případů uvedených v odstavci 2. Stavební úřad, žalovaný a orgán ochrany ZPF dospěli k závěru, že souhlasu orgánu ochrany ZPF nebylo zapotřebí, jelikož podle ustanovení § 9 odst. 2 písm. a) bod 5 ZOZPF souhlasu orgánu zemědělského půdního fondu podle odstavce 1 není třeba, má-li být ze zemědělského půdního fondu odňata půda na pozemcích, které jsou určeny pro stavby pro bydlení v zastavěném území. S tímto závěrem však soud souhlasit nemůže. Klíčovou otázkou pro posouzení nutnosti souhlasu orgánu ochrany ZPF s vynětím půdy ze ZPF je, zda se předmětný pozemek nachází v zastavěném území, či nikoliv. ZOZPF vlastní definici zastavěného území neobsahuje. Podle ustanovení § 2 odst. 1 písm. d) stavebního zákona se zastavěným územím rozumí území vymezené územním plánem. Vymezení zastavěného území obsahuje grafická část územního plánu (města Velvary), která vyznačuje zastavěné území tlustou nepřerušovanou černou čarou. Lokalita M. B. však touto čarou (na rozdíl např. od lokalit V. B. či J.) ohraničena není a soud tak konstatuje, že se předmětný pozemek v zastavěném území nenachází. Argumentace stavebního úřadu, že M. B. představuje dle územního plánu „zastavitelné území stávající tzn. území již zastavěné“ nemůže obstát, jelikož např. z čl. 10 odst. 1 územního plánu je nepochybné, že pojmy „zastavitelné území“ a „zastavěné území“ nejsou totožné a názor, že každá plocha, která je vyznačena jako zastavitelná způsobem, popisujícím v grafické části územního plánu „stav“, je zároveň územím zastavěným, nemá v územním plánu žádné opory. Soud tak shrnuje, že jelikož se předmětný pozemek nenachází v zastavěném území (ale toliko v území obecně zastavitelném), nebylo možné postupovat podle ustanovení § 9 odst. 2 písm. a) bod 5 ZOZPF a pro povolení stavby tak bylo nezbytné získat nejprve souhlas orgánu ochrany ZPF, což se v projednávané věci nestalo a dodatečné stavební povolení tak nemohlo být vydáno. Vzhledem k výše uvedenému pokládal soud již za nadbytečné zabývat se otázkou, zda je stavba v souladu s ustanovením § 4 ZOZPF, jelikož tato otázka bude předmětem posuzování orgánu ochrany ZPF při vydávání souhlasného stanoviska v dalším řízení.“ Z uvedeného je opět zcela zřejmé, že krajský soud dospěl k závěru, že pro povolení stavby byl nutný předchozí souhlas orgánu ochrany ZPF s vynětím půdy ze ZPF. Rovněž zde jde nepochybně o závazný právní názor krajského soudu, který byl vyjádřen jasně a srozumitelně.

[22] Stěžovatel však nyní napadené rozhodnutí založil především na polemice se závěry krajského soudu, když se snažil odůvodnit, proč jsou jeho původní závěry správné a proč proto mohlo být vydáno dodatečné stavební povolení. Takovou polemiku mohl vést v kasační stížnosti proti prvnímu rozsudku krajského soudu, což nicméně neudělal a závazný právní názor vyjádřený v prvním rozsudku proto zůstal nedotčen. Není zřejmé, že by nastala jakákoliv okolnost, za které je podle shora citované judikatury možné se od § 78 odst. 5 s. ř. s. odchýlit a stěžovatel to ani netvrdí. I kasační námitky směřují do otázek, které byly prvním rozsudkem krajského soudu vyřešeny. Směřují zaprvé k tomu, že se předmětný pozemek se stavbou nachází v zastavěném

území a tudíž je stavba v souladu s územním plánem. Zadruhé směřují k tomu, že v daném případě bylo správně postupováno podle § 9 odst. 2 písm. a) bod 5 zákona o ochraně ZPF. Jak vyplývá ze závěrů prvního rozsudku krajského soudu a jejich interpretace v bodech [21] a [22] tohoto rozsudku, tyto otázky závazně zodpovězeny byly.

[23] Z nyní napadeného rozsudku krajského soudu je zřejmé, že krajský soud posuzoval, zda stěžovatel dodržel jeho závazný právní názor vyjádřený v prvním rozsudku, přičemž výslovně uvedl, že zrušujícím důvodem je nedodržení § 78 odst. 5 s. ř. s. a nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že i důvody kasační stížnosti představují polemiku s dříve vysloveným názorem krajského soudu, není důvodu, aby je Nejvyšší správní soud dále věcně posuzoval, neboť klíčové je, že stěžovatel nedodržel závazný právní názor krajského soudu, což je postačujícím zrušujícím důvodem samo o sobě.

[24] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že argumentace stěžovatele, že požárně bezpečnostní řešení stavby je dostatečné a bylo řádně doloženo stavebníkem a že umístění stavby nenarušuje charakter venkovského obytného území a vyhovuje požadavkům uvedeným v čl. 65 územního plánu, je pro posouzení zákonnosti napadeného rozsudku irelevantní. Krajský soud vytknul stěžovateli nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí pro nedostatek důvodů, a to právě s ohledem na to, že se nevypořádal se zcela konkrétními odvolacími námitkami týkajícími se umístění stavby a jejího připojení na komunikaci, které má být v rozporu s přílohou č. 3 body 2 a 3 požární vyhlášky. Jak správně uvedli žalobci ve svém vyjádření ke kasační stížnosti, nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí spočívající v nedostatku důvodů nelze „napravit“ tím, že stěžovatel v kasační stížnosti doplní argumentaci, kterou dodatečně vypořádá odvolací námitky žalobců. K těmto tvrzením proto nelze přihlížet.

[25] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[26] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci měli ve věci plný úspěch, proto mají právo na náhradu nákladů, které jim vznikly v souvislosti s právním zastoupením. Náklady řízení sestávají z odměny advokáta za jeden úkon právní služby při zastupování dvou účastníků ve výši 4 960 Kč (vyjádření ke kasační stížnosti) podle § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a náhrady hotových výdajů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 4 citované vyhlášky. Protože advokát je plátcem daně z přidané hodnoty (§ 14a citované vyhlášky), zvyšuje se jeho odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, tj. o 1 105 Kč. Celková částka náhrady nákladů řízení proto činí 6 365 Kč.

[27] Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady vznikly, a ani právo na náhradu řízení neuplatnila (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. března 2019

Mgr. David Hipšr
předseda senátu